

אורות השבת

גלוון מס' 1032

בטaan הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות ש"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
עקב

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א לפניהם משורת הדין

ואכלת ושבעת וברכפת את ה' אללהך
על הארץ בטבה אשר נתנו לך
(דברים ח, ז)

ואכלתה: בגימטריה זהה כוות
(בעל הטורים)

איתא בברכות (ב, ג): 'אמור מלאכי השרת לפני הקב"ה, רבש"ע כתוב בתורה (דברים י, ז) אשר לא ישא פנים ולא יקח שוחד', והוא אתה נשא פנים לישראל דעתך (נזכרנו, וכן ישאה פניו אליך'. אמר להם וכי לא שא פנים לישראל שכתבי להם בתורה (ובברחים, ז) לעולם, אמר להם הקב"ה איך אתם מסתינים על הדור ואכלת ושבעת וברכת אתה אלוקיך', והם מודקים עצם עד צוית (לעיל) ועד בビצתה ההוא שדורו של מישיח הוא חמד ונאה ואני שמח בו לרביה יהודה. הנה כי כן מפורש מכאן, שהמהדר במצוות - לקיימה יותר מכדי חיובו, זוכה אני חפצ' בו ואני אהמוך בו ואני רוצה בו שנאמר 'הן בזה שהקב"ה נשא לו פנים בדין - ואני מזדקך עמו על עוננותיו. ובזה יארו דברי הרבאים (להלן לולב פ"ח הלכה ט): 'השמחה שישם אדם בעשיית המצחוה ובאהבת האל שציווה בהן - עבדוה גודלה היא, וכל המונע עצמו משמחה זו ראיוי להיפרע ממנו, שנאמר מ庫ר דבריו מגני' (שבת, ב, ופסחים קיז, א): 'ישבחתי אני את כח, מז', ע"ש. ואmens מ庫ר דבריו מגני' (שבת, ב, ופסחים קיז, א): 'ישבחתי אני את המשמחה (קהלת ח, ט), זו שמחה של מצוה. ולשוחה מזו עשו' (קהלת ב, ב), זו שמחה שאינה של מצוה. לממד שאין שכינה שורה לא מותך עצבות... אלא מותך דבר שמחה של מצוה, שנאמר ועתה קחו לי מני והיה כנן המגן ותהי עליו ד' ה' (מלכים ב, ט). אמר רב יהודה וכן לדבר הילכה, ע"ש. מכל מקום יש לתמוה, וכי מי שעבד את ה' ושומר כל מצותיו אכן אלה שלא עשא מותך שמחה, והוא דינו בכל התוכחות והקללות המפורשים (שם) בפרשה! ואם תמצא לומר שאכן זה דינו - כמפורט בתורה, א' כ' מודיע נקט בה הרבאים (לשון רראי להיפרע ממנה ולא נקט לישנא דידינה - שנפרעים ממנה. וכן צריך לתוספות ביאור במ"ש עבודה גודלה היא).

ועל של להבון דברי הכתוב (נזכר בב, כח): 'ויפתח ה' את פ' הארון ותאמר לבלים מה עשיתך לך כי היכתני זה שלוש רגלים, ופי רשי': רמז לו אתה מבקש לעkor אומה החוגנת זה שלוש רגלים בשנה. וכבר העירו המפרשים, מודיע ראה בעל הרשע לעkor מהם דוקא מזו זול שלוש רגלים!

אך לאור המכbara, אפשר שלא אמרו כל העונשים הללו ורק בעבור חסרו השמחה שבעשהיות המצוות, אלא בעיר מפני העברות שבדו. ואולם אם היה מקיים מצותה בחכמה, אז היה בכוון להגן עליו ולפטרו מן הדין מכל העבירות שבדו, יע' כי חיבור המצוות סותם פיות המשטינים והמקטרגים עליו בשמים, וכדפי. ולכן שיפור דיקוק הרבאים בלשונו ונקט ראיוי להיפרע ממנה, רוצה לומר שאם אין מקיים מצותה בשמחה אז ראיוי להיפרע ממנה, זהה מירוי بما שרואו מצד העבירות שבדו לכל העונשים הללו, והבן.

ולג הולם יובן בזה, מודיע בקש בעל רשות לערוך מישראלי דוקא מצות 'שלוש רגלים'. שכן המצווה המוסמלה יותר מכל את עבותה ה' בשמחה בגלוי, היא מצות שלוש רגלים אשר נאמר בהם יושמתה בחרק'. והויאל והבחן בעלם הרשע שבקירות השמחה בקיים שביואר זה מוכח טפי מותך 'ברוטות' של אותו שען. דנהה ע"פ י' ה' עם לביא יוקם (נזכר בב, כד), פירוש רשי': 'יכשון עומדין משעתם שחרית מתגברים לביא וכארוי חתוף את המצווה לבלוש טלית לקרוא את שמע ולתניה תפילין, עכ' כל. הנה כי כו, בזזה גילה בעלם מודיע אין בכוחו לקטרג על ישראל, שכן כל זמן מהם מתגברים לביא וכארוי לחתוף המצווה ובזזה הם מוגלים את שמחותם בקיים מצותה ה', אז אין שום כוח בעלם היכול להזיקם.

ואולי רוצה זה גם דברי הרבאים המופלאים (פירוש המשניות מכות ב, ג): 'מעיקריו האמונה כי קשיקים אדים מצוה מתריג' מצוות קרואו וכחון ולא שתף עמה כוונה מכוונות העולם בשום פנים, אלא שיעשה אותה לשם מאהבה כמו שביארתי לך, הנה זכה בה לחחי העורב'. ועל זה אמר רבינו רבי חנניא, כי המצאות בהיותם הרבה אי אפשר שלא עשה אדם בחווי אחת מהן על מתוכנתה ולמולותה, בעשותו אותה המצואה תמייה המשך דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות"

דבר העורך דורו של מישיח

כתב במדרשי פסיקתא (ל"ו). אמר דוד המלך ברוח הקדוש כי עמק מקור חיים באורך נהר אורי, מלמד שגנו הקב"ה את המשיח ואת דורו של משיח מוקדם שנברא העולם תחת כסא הכבוד. אמר השטן ריבונו של עולם או רשות תחת כסא הכבוד של למי, אמר לו הקב"ה למשיח ולדורו שעתידין להכלים בבורות פנים, ולהפילך ואת כל שרוי אומות העולם. באותה שעלה אמרו המלאכים שרוי אומות העולם לעולה בשמי בואו נס庭ין ונקריג על דורו של משיח שלא יבראו יושאה פניו אליך'. אמר להם הקב"ה איך אתם מסתינים על הדור ואכלת ושבעת וברכת אתה אלוקיך', והם מודקים עצם עד צוית (לעיל) ועד בビצתה ההוא שדורו של מישיח הוא חמד ונאה ואני שמח בו לרביה יהודה. הנה כי כן מפורש מכאן, שהמהדר במצוות - לקיימה יותר מכדי חיובו, זוכה אני חפצ' בו ואני אהמוך בו ואני רוצה בו שנאמר 'הן בזה שהקב"ה נשא לו פנים בדין - ואני מזדקך עמו על עוננותיו. עבידי אתמוך בו. הריני מאבד את כולכם, ולא יאביד נשמה אתת מישראל.

הרב עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וק"ק "שבטי ישראל" שכונה يا' באשר שבע

לוח זמנים שבועי

יום שבוע	יום ג'	יום ב'	יום א'	יום שבוע	יום חמישי	יום רביעי	יום שלישי	יום שני	יום ראשון
יום חמישי									
(12.8.23)	(11.8.23)	(10.8.23)	(9.8.23)	(8.8.23)	(7.8.23)	(6.8.23)	(5.8.23)	(4.8.23)	(3.8.23)
4:40	4:40	4:39	4:38	4:37	4:36	4:36	4:36	4:36	4:36
4:48	4:47	4:46	4:45	4:44	4:43	4:43	4:43	4:43	4:43
6:10	6:09	6:08	6:07	6:07	6:06	6:06	6:06	6:06	6:06
8:43	8:42	8:42	8:41	8:41	8:41	8:41	8:41	8:41	8:41
9:23	9:23	9:23	9:22	9:22	9:22	9:22	9:22	9:22	9:22
10:31	10:30	10:30	10:30	10:30	10:30	10:30	10:30	10:30	10:30
12:46	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47
13:20	13:21	13:21	13:21	13:21	13:21	13:21	13:21	13:21	13:21
18:21	18:22	18:23	18:24	18:25	18:26	18:26	18:26	18:26	18:26
19:29	19:30	19:31	19:32	19:33	19:34	19:34	19:34	19:35	19:35
19:46	19:47	19:47	19:48	19:49	19:50	19:50	19:50	19:51	19:51

זמני הדלקת הנרות

פרק'ה שבוע	עקב	ותאמר ציון
19:17	קニסת שבת	יציאה שבת
20:07	רבנן תם:	
20:59		

אורות הקשרות

נפשו באתו מעשה. וממה שירעה על העיקר הזה, מה ששאל רבינו אמר לנו תרדינו - מה אני לחמי העוה"ב, והשיב המשיב כלום בא מעשה לדיד, ככלומר נזדמן לך לעשות מזווה כהונן, השיבו כי נזדמנה לו מצות צדקה על דרך שלמות בכל מה שאפשר, וזה לחמי העוה"ב, עכ"ל. וכבר תמהנו חכמי המוסר, וכי צדיק גמור המוכר נשוא למשע התורה - כדgesot ר'ח' בן תרדינו לא יזכה לחמי העוה"ב כל שכן בידו מצוה אחת שלימה, והרי משנה ערכחה היא בסנהדרין (א), שכלי ישראלי יש להם חלק לעוה"ב. למדך שאין אדם צריך רק לknoot את חלקו בעוה"ב מפני שהוא קניין לו, ודי בזה שלא יפסיד את חלקו ע"י חטאיו וקלוקל מעשייו. וגדולה מזו מותבר מדברי התוס' (וכחותות קב, ב"ד מזומן), שכלי ישראלי יש להם חלק לעוה"ב אחורי שיעמוד בדיין וכיFER על חטאיהם בתשובה ויסורין, ע"יש.

ואמננס במקו"א (אמני יהודה מאמרין) - מאמר "שלימות המשעה" כבר ביארנו בס"ד דברי הרמב"ם הללו בטוב טעם, מכל מקום לאור האמור לעיל אפשר לפרשו באופן אחר. שהרי אין לך גדר של חביבות מצוחה יותר ממי שמקים בשלהיota המשעה - בלי שנותער בה שם הנאה מענייני העשום, ועל כן יש בכוחה לטבל מעלו מדת הדין - מכל המשטינים והמקטרגים עליו בבית דין של מעלה ולהקערו את דינו לחמי העולם הבא!

זכורני לפני פגמי שנה, שבשכונת סנהדריה המורחבת בירושלים עיה"ק פקדו כמה טרגדיות קשות בזו אחר זו חריל' עזרות תפילה וחיזוק התקיימו בשכונה, קבלות שונות קיבלו על עצם התושבים לביטול הגזירות, אך הרבה המשיחית המשיפה להשתול, בצר להם, פנו בני השכונה ופרנסיה אל מעון משכנו של מון ראש הישיבה הגרא"ם שצ"ל כדי לטפס עזה מה עליהם לשות בעת הזאת. לאחר שעמדו מרו את מצוקתם וכאב את כאבם, הגיעו להם: קבלו על עצמם ברך ברכת המזון מותך סידור או ברכונו, ותראו בזה שועה גודלה מאות השיעית... כובן שמיד קיבלו עליהם לעשות כן, ואף הכרזו על כך בכל בתיה הכנסת שכונה. ואכן לא חלף זמן רב עד שנתקיים בהם הבחתה התלמוד' וכל הנוטל עזה מן הזקנים לעולם אינו נכשל', ופסקה המגיפה: במשך שנים לא הבנתיה מה המקור לסתולה זו, ומודעו נטפל בה מREN. אך לאור האמור יובן, שהרי על עצם קיום רברכת המזון שקיבלו ישראל על עצם אפיקו בצדית, הבתיחה הקב"ה בכם ובעצמו שהוא יעשה פנים לישראל, וא"כ על אחת כמה וכמה כשמוטיפים בה הידור בתוך הידור - לברכה מותך סידור כדי לכון היטב בכל מילוטיה! וכמה הדברים נאים למי שאמרם, שכן ודעת דבר מудדים שכלי ימי הקסף ממאן ברכך ברכם"ז ר' מותך התבב. וסיפור אחד מבני הבית, שבאותה השעהות לאחר השעודה בкус מון כדרכו סידור לברכת המזון, אך לקרה סיום הבחין בקרע קטן שהיה בפינה הדף באופן שחרשו בו ישר תיבות, הפסיק ורמז לחבאי לו סידור אחר...

בגבורת האחים גאנז

הרב יהודה דרעל'
הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

הודעה משמחה

הנו שמחים לבשר לציבור הרחב כי ביום אל חצטרף
למעגל "הכשרות מטהדרין" שעיי" ב"ד"ץ מטהדרין" ב"יש

"מגולגולואה"

רחוב צבי 4 במתחם תחנה מרכזית ב"ש
בברכה
מחלקת כשרות מטהדרין
שע"י הרבנות באר-שבע

להסיר מכשול

לאור תלונות מתושבי העיר על הטעה בנסיבות הרינו מבקרים בזאת: כל עסק אשר יש לו קשרות רגילה בלבד
ומпросם שיש לו מוציאים בד"ץ כגון: בשיר, ירך גוש כתיף וכו'

אין אנו אחראים לכשרות המהדרין במקום
תעודת ההקשר הינה על כשרות רגילה בלבד
ב��חרות המהדרין יש לבדוק את
תעודת הקשרות בד"ץ למהדרין

אורות הפרשה

השאלה מה' שנזאל

יעתה ישראל מה' אלוקין שואל מעימך' זי. יב. אמר רבינו נתלי מרופיץ זי"א "מהה אלוקין" במה אני ה' אלוקין, בזכות אילו מעשימים טובים וכי אתה שיקראשמי עלייך, זו השאלה מה' אלוקין שואל מעימך'.

הברפה מעיקרית

יעתה ישראל מה' אלוקין שואל מעימך' זי. יב. אמר רבינו מלחם מענדל מקוץ זי"א אחרי שפירט הכתוב את כל הטבות שקיבל אדם ירא ה', אישרי כל ירא ה' החולך בדרכיו, ייגע כפיך כי תאכל אשיך וטוב לך, אשתן בגפן פוריה" (תהלים כה), מסיים הכתוב, "הנה כי יברוך גבר ירא ה". אם רוצחים לבך יהודי, טוב שיברכו שיהיה "יראה ה", שתהיה לו יראת שמיים, ומילא יזכה לכל הברכות האמורות ביראה ה'.

כל פניות

יעתה ישראל מה' אלוקין שואל מעימך' זי. יב. אמר רבינו המגיד מודבנה זי"א איתא במסכת שבת לא. אמר רבינו יוחנן משומש רבי אליעזר אין לו להקב"ה בעולמו אלא יראת שמיים בלבד. "בלבד" גם יראת שמיים נערכת ונמדדת אם היא ילבדי, בלי פניות צדדיות.

מי שבספקת משה

יעתה ישראל מה' אלוקין שואל מעימך' זי. יב. אמר רבינו האר"י הקדוש זי"א איתא במסכת ברכות נג. א. אותו יראת שמיים מילתא וטורתא היא. ומקשים, הלא משה אמר את הדברים לכל ישראל, ואיזו תשובה יש בכך שלגביו היראה היא מילתא וטורתא, אלא הכוונה לגביה משיה כל מי שהיה אצל משה, שנמצא בסביבתו,עדמו לפני וראו את קדשו וצדקו ומעשו הטובים והישרים ביראת ה' כל הימים, לגביהם הייתה יראת שמיים מילתא וטורתא.

מורא תלמיד חכם

יעתה ישראל מה' אלוקין שואל מעימך' זי. יב. אמר רבינו הבעל שטוב הקדוש זי"א ידוע שמורה תלמיד חכם מביא לידי יראת ה', כמאמר רוז"ל במסכת פסחים נב. א. את ה' אלוקין תира לרבות תלמידי חכמים. וזהו "לבני משה מילתא וטורתא היא", מאחר שבני ישראל התייחסו אל משה ביראה, כתוב "ויראו מגש אלilio", הרי זה מילתא וטורתא שיזוכו גם ליראת ה'.

אם שיש רצאה שיש המפל

יעתה ישראל מה' אלוקין שואל מעימך' זי. יב. אמר האדמו"ר רבנן מרדכי ה' אמרת' מגור זי"א איתא במסכת ברכות נג. א. אותו יראת שמיים מילתא וטורתא היא. מודיע הגمرا שואלת זאת על היראה בלבד, והרי הפסק מוסיף ואומר: "לכלת בכל דרכיו ולאהבה, ולעבד". מכאן שהעיר הוא יראת שמיים, אם יש יראת שמיים, אם יש יראת שמיים ימלטה זטורתא.

להקנות בפעוטול למקב"ה

יעתה ישראל מה' אלוקין שואל מעימך' זי. יב. אמר רבינו הבעל שטוב הקדוש זי"א הקב"ה שואל מעימך' מוה' להיות בביטול כתוב (במדבר טז) "ונחנו מה". שאו לא תחמוד ולא תනאה לשום תאווה גשנית. למה הדבר דומה, לשוגד העומד לפני המלך, שמספרו אימות המלך מותבלת כל מציאותו, עד שאם תעבור לפניו אייזו תאווה, ואפילו הגדולה שבתאות, לא יתאווה אליה כלל. וכייד מגיעים לבחינת ביטול זאת, על ידי "ליראה את ה' אלוקין, ולאהבה אותו".

בטענת משה בפפל אדם

יעתה ישראל הקב"ה שואל מעימך' מה' להיות בתבטול כתוב (במדבר טז) "ונחנו מה". מורה על הכנעה וענווה. מידזה זו מביאה לידי יראת שמיים, כתוב עקב ענוה יראת ה' משליכם. לכן נשחתת יראת ה' מילתא וטורתא לגבי משה, כי הוא היה בתכלית הכנעה והביטול. אך הדבר הוא בהישג יד כל אדם כי בכל אדם יש בחינת משה, בכל נשמה יש בחינת מה' של הרועה הנאמן משה רבינו ע"ה, ביטול להקב"ה.

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו של

מורנו המרא דatra

הగאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א

הלכות קריית התורה - ב'

ש - מי שטעה בברכה הראשוונה ואמר "אשר נתן לנו את תורהנו מה דינו?"

ת - אם טעם הזוכר שם כי שבשים הברכה, יאמר מיד "אשר בחר בנו" ויסים. אך אם כבר הזוכר שם כי, יסים הברכה ובברכה האחרונה יאמר "אשר בחר בנו". מה דינו?

ש - מי שטעה בברכה אחרונה ואמר "אשר בחר בנו", מה דינו?
ת - אם טעם הזוכר שם כי שבשים הברכה, יאמר מיד "אשר נתן לנו" ויסים. אך אם הזוכר כבר שם כי ויסים נתן התורה, יחוור ויברך "אשר נתן לנו" בשלמותה.

ש - על אלו טעויות יש להזכיר את החזון הקורא בתורה?

ת - אם טעה בדקוק האותיות, הרי זה מהירותים אותו אפילו שלاش השתנה הענין, כגון שאמר אברם במקום אברום וכל קויצא בזה. וכל שכן אם בעל או דילג אפילו תיבת אחת. אלום אין מחרירים אותו על טעות בניקוד או בעטעמים, אלא אם כן משתנה הענין. ויש לנו בידי אנשים אשר מרכיבים לתקן את החזון על כל דקוק קטן בניקוד או בעטעמים גורמים בוזה להלבנת פנים ותוספת בילבול לחזון, וכבר אמרו רבותינו "כל המל宾 פני חבריו ברבים אין לו חלק לעולם הבא". וזאת מלבד מה שמספריעים לציבור בשמיות המשך הקריאה. וטוב להעמיד אדם מומחה ליד החזון, אשר רק בידו תħħaq הסמכות לתקן את החזון.
ש - האם מותר לדבר בשעת קריית התורה בדברי תורה?

ת - אסור חמור לדבר בשעת קריית התורה אפילו בדברי תורה, וכל שכן שיחת חולין. והוא בכלל מבזה את התורה ועונשו כבד מאוד. ומכאן תוכחה גלויה לאוטם בעלי שמה אשר מחלקים מני מתיקה ומשקה בשעת קריית התורה, שכן מלבד שמיכליים את הציבור באכילה ושתיה בILI קידוש, גם גורמים לחילול חמור של קדושת ספר תורה, ועל רבינו תיבת בכנסת והגבאים מوطלת החובה לבטל פרצה נוראה זו.

ש - פעמים שmagיע רב בזמנן קריית התורה ומבקש לדירוש בדברי תורה, ואני יכול להמתין עד סיום קריית כל הפרשה, האם יכול לדרש בין עולה לעולה?

ת - אין להפסיק גם בדברי תורה ואפילו בין עולה לעולה. ועל אותו הרוב להמתין עד סיום קריית הפרשה, או לוטר על דרישתו. ומכל מקום התירו להפסיק בקריית התורה כדי לנער באותם אנשים המדברים בשעת הקריאה.

ש - מי שנזקק לצאת מבית הכנסת בשעת קריית התורה, האם רשאי לעשות כן?

ת - אסור לצאת מבית הכנסת בשעת קריית התורה, ואם הוזרך לצאת בדחיפות, רשאי לצאת בין עולה לעולה, ובכלל שהותיר אחורי עשה אנשים בבית הכנסת. ואני צריך לחזור ולהשלים את הקריאה שהפסיד.

ש - מי שכבר עלה לתורה, האם יכול לעלות שוב בבית הכנסת אחר?

ת - ההולך מבית הכנסת שעלה בו לתורה, מותר לעלות שוב בבית הכנסת אחר אפילו באותה קריאה.

ש - האם ספרדי יוצא ידי חובה קריית התורה בספר אשכנזי, וכן להיפך?

ת - אמנם קיימים שניים בצורות האותיות בין ס"ת ספרדי לסת"ת אשכנזי, וגם היגי ההפניות על ידי החוץ שונים זה מזה, מכל מקום ספרדי הקורא בס"ת אשכנזי ולאחר מכן את הקריאה בהיגי אשכנזי, הרי זה יצא ידי חובתו, וכן הוא הדין להיפך. פרט לשבת פרשת "זכור" ופרשת "פרה" אשר ראוי להකפיד שהספר והקריאה יהיו לפני מסורת העדות, מפני שקריית פרשיות אלו הם מדורייתא

דבר רבני הקהילות

הרהורג' מררכי אלבז שליט"א
רב ק"ק רינה מרים שכ' רמות ב"ש

הציפייה לגאולה והתביעה מהקב"ה

הציפייה לגאולה היא מהדברים העיקריים המזרים את הגאולה שבוכחותה תבוא הגאולה. במודרנו יליקוט איכה נאמר: "אמור יצחק אבינו ע"ה לפני הקב"ה: ריבונו של עולם שמא אין זהה לבני, השיבו הקב"ה: אל תאמר כן, יש דור שהוא מצפה למלאותי - מידי הם נגאלים שאמר. וש תקוה לאחריתך אнос ה' ושבו בנים לגביהם." הדוד"א (מדור קדומות ערך קיוי) כתוב: "אמורו ביליקוט תהילים רמו תשלי": אפיקו אין ביד ישראל אלא הקיוי כדאם ה' ושבו בנים לבוכי, והוא מסביר, שכאשר עם ישראל מבקש את הגאולה יכולם לטעון ונגדו, שאין לו די זכויות כדי להганל; על כך מшиб עם ישראל שיש לנו הקיוי, ובשבור הקיוי כדאי שתגאלנו." בשם שחייביה מורות את הגאולה, כך העדר הציפייה הוא מהוגרומים העיקוריים שמעכבים את הגאולה, אם עם ישראל אין מצפה לגאולה, אבל הוא מצהיר בכך שמדובר בנוכחות טוב לו, ובכך נדחת ומטעכבות הגאולה. ובמי שמעון בר יוחאי אף אומר (מדרש תהילים מומור י"ז) כי העדר הציפייה והבקשה על הגאולה מעורר קרטרוג קשה. "כל אותן אלפי שופל במלחמה ובבקשה עלי הגאולה עד לנפלו אלא על שלא תבעו בנין בית המקדש". אנו רואים איפוא, עד כמה חיונית הציפייה לגאולה והتبיעה מהקב"ה וכי יחש לנאולנו, וממעניינים דבריו של מրן ה"ען" דיב"ז צ"ל (הח"ח על הסידור סימן ק"ח): "כמה פעמים ביום אנו מבקשים על הגאולה אלם הבקשה בלבד אינה מספקת. יש לתבעו את הגאולה כפעול שכיר המבקש את שכוון, שחדין הוא, שאם אין תבעו - אין חובה לתת את שכוון בו ביום כן אנו צריכים לתבעו את גאולתו".

כתוב ב"שouter אפלט" בשם "דבבג' שם טוב": שהתגלות המשיח יהיה בפתח פתואם בלא הודיע כלל, וכל ישראל לא יחויבו על זה היום של הגאולה והיא כל אחד טרוד בעניינו או בעסקיו וויתיאו, ובלי הודיע כלל "פתואם" נשמע בשורות הגאולה בע"ה, וכן מבוואר בספר תולדות אדים ברמי שבת הגדול. כתוב "בעל שם טוב" (פרש ויחי): "ויקראו יעקב אל בניו ואמר האספפו ואגודה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים", אשר יקרא "מלשון דרך" מקרה" שככל אחד ישב על עבדתו בהתאם הדעת ופותאם ינוא משיח.

מובא בספר "מכבטל שפת רבת שם טוב" בשם הגה"ק רבי אלמאנך מלובלינ' י"ע: שאר על פי שנאמרו כמה פסוקים אשר בשעת בית משיח יהיו מלחמות גדולות, ומלחמות גוג ומגוג, אמן הוא פועל בתפיטו שלא יהיו אז מלחמות, ורק המוכר ממשיך יעמוד בהמיזה וימכוו הקמתה, והמוור בחורה על מלובש עמדו עם האמה וימכוו הסחרה ופטאות יבואו אליו ויבשרו אשר הנה משיח בא". כתוב בספר "אבותות ודילות", לדבבג' סלוד' פאלא: "כexas שבגאולה בית שני בא כורש מלך פרס לפטוע" והודיע על בניין בית המקדש "כן תהא אף הגאולה העתידה".

נאמר בספר "טנ"ז טנ"ד טנ"ס", (פרשת צו). בשם המכאר' המתוד שחייבת מתגללה ולמד את סוף ה"ב"ת יסף" ומגלה לו סודות עליונים: "ראשון לציין הנה הנם ולירושלים מבשר אתן הגאולה לא תהייה כפי שנוהג בעולם, שלפני בוא המלך באים כמה מבשרים ומודיעים שבעוד עשרה ימים יבואו המלך, ואחר כך מכיריים שעבוד חמשה ימים יבואו וכו'. אלא הגאולה תבוא בפתח פתואם ותהייה כהרו עז". כתוב הדרב"ב: "בדור האחרון דווקא של משיח, יורי הקב"ה נשומות נבותות של תנאים ואמוראים לעולם ומורוב קושי הנסיבות הגדולים יפלו מוקם לאלפים ולרבבות". וכותב בספר "צ"הה הדדי", כרב' צדוק הכהן מלובלין ז"ע"א: "זרו של משיח ודאי יהיא חביך ואפשר שייהי כלו חייך ויתהפכו לדור חביך ע"שיה יתרבק כי אם לתשובה, ועל כרחך שרשוש נשמותם יותר גבוח מכל הדורות, ותשובה אפשר שייהי ברגע אחד, ומסתמא (יבוא המשיח) בדרך שכלו חייך ועל כרחך הסוכבבים, יהיה הכל כרצונו".

החתונה והחצלה

זה היה לפניהם כמהה ושורדים שנה.
זהו מוחבי העולם עולמים נאחים
ישראל, בקבוצות או כיחידים. פנו רבו
העלים לירושלים שבין החומות. אשר
אט הולך המקום ונעשה צר מהיל
את אלף התושבים. שטחים ותיכים
אין נמכרים ליד ירושלים, מפני
צורתה העמוק של בעלהם, שוכנים אנשי
כמורה נוצריים או בני דתות אחרות.

ומחו על חומות – שמה. אדמת

טרשים בתקיימישבת שכנה

תמידית של גנופויות ערביות או רבתה

כל מי שמע לנצח אליה. גם

הקמתה של שכנות משכנות שאננים,

בידי השם משה מונמייפורי, נידונה

בשבב והליכישל, התושבי השוננה

החדש נוטשים אותה וחוזרים אל

חיקון החם המוגן של החומות.

ליל שבת אחד עובר הקול: ר' ולמן

בהרין (= בן הרוב נחום, רבה של

שאדרק) מזמין את התשבשים לאספה

במושאיישות, בעניינה ישוב יושלים

מחוץ לחומות. אפריל-פ' שאנסן

ירושלים שבעו בקריאתו של ר' ולמן,

היה איש שולול בקריאתו של ר' ולמן,

שנידע באש מעשה שאין בבריו

ריקים.

ואמנם, בצעת השבת נהרו כמאה

אנשים לבתי הכנסת 'מנחים ציון', כדי

לשםעה מה בפיו של ר' ולמן, לאחר

דבר הקדמה קזרים, קרא ר' ולמן לכל

אחד ואחד מהנכדים להזכיר את

רציניותם ולהביא מאגד'יה אחת

(השוויה למאה פרוטות) לקופה סייסד.

וראו זה פלא, עוד באותו ערב נאפסו

מאה מאגד'יות, לא פחות, מקדמה

לרכישת הקרכע.

כעבור שנים אחורות, על הקרכע

שראית קניינה באוטה אסיפה, כמה

ונסודה השכונה הגדולה הרואה

שמחו על חומות – שכונת מאה

שערים. בכוונה פרץ מחסום הפחד

ושכונות רבות נוספות נבנו

בקרכעתה.

אבל עיקר סיפורנו התרחש בפרק

הזמן שבין רכישת האדמה בעבורו

השכונה החדשה ועד תחילת נבייניה:

בפועל. וזה דבר המשעה:

תלמיד חביב היה לר' ולמן בהרין

ושמו ישכר. כשהגיע לפראן, השתקד

עם נעירה בת טובים. חלה שנה, חלפו

שנתים, ושכר אינו נשא את

ארוסתו לאישה. בא לפני אביה הכללה

וטען: שא את בית כדי או שחרר

אותה לאחרים.

הצעיר התלמיד צער רב ולא ידע מה

לעשות. ומה הדבר שעיביך בעורו?

העוני הגדול של משפחתו. כיצד יכול

לשאת אישה בשעה שאין ביודו אפילו

בגד חדש ולא פרוטה שחוקה לצורכי

החתונה??!

ראה ר' ולמן בעצר תלמידיו וליבב על

חומר. בתקילה חשב לשובב על

הפתחים, אבל מיד חזר בו, בהכוון

את תלמידיו ובידיעו כי לא יסכים

בשם פנים אונפן לקבל מתנה בשער

ודם מידי זרים.

לעומת זאת, אילו לר' ולמן כף

משלוי, היו פיי הדברים שווים, ממשום

שמידת הקربה בין ובין תלמידיו

היתה כשל אב ובן. אלא שוגם הוא

אורות עונג שבת

פשתוקשיפטם בשמטה

עצמו היה דחק בממון ולא היה
יכולתו לעזור לתלמידיו.
בזידוד היה לר' ולמן שם הוא נקרא ר' זלמן.
ז"ע"א יהויה לשון שמהה. כפי מידות השמהה והחותטוקות של
האדם למצות, כך הוא זוכה לשמו תשמעו' לשמעו, להציג,
שניהם? לראשונה הוא זוכה את המצווה בשמהה, כי אז
בזהר' ולשין ר' ולמן בהיל' (= בן
הרבי יעקב לבביס).

ביקש ר' ולמן בהרין את עצת ברודו
בעניין תלמידיו יששכר. החלו השנאים
מחשבים שעדותם לא יכולה בשות
— אי אפשר. ללחות הללוות —
מציד יפרוח? הצעיר אפוא ר' ולמן
בஹר' למלמתן עד צאת הסוחרים
ליופר בחזרו אמרוגוים. "ג'נא ג' אחנו
ונבחור סחורה משובה, ובכ"פ
שנורויה נשיא את תלמידיך החביב",
הצעיר.

"ל' למון בהרין דוחה את הצעה מי".
"אם כך נשעה, ממצונו מפקחים את
פרנסתם של הסוחרים הקבועים,
המפטניים כל תקופה זו כדי
להרוויח את לחםם מפירוטה".

בשבוע העלה ר' ולמן בהרין עצה
משלו: "ירוד עתה כי לא מכבר וכשנו
שודה חבוריזיטים מצפין לחמות העי",
כדי בנות עלי' בתים. הכסף לבניין
עדין אין מזוי בידינו. הנה נקשרי
חלקה עתה לזרענית השיטה. לתקופת
הקצר נצבור מכות גוללה של חיטה
למצות טהורות. אין כל ספק כי על
החיטים הללו יהיו קופצים רבים,
שהרי הכלו יאמינו כי וכבר וכי שמנון
כהלכה. כך גם לא נקמת את פרנסתו
של איש. בworth נכל לספק את כל
צורכי החתונה".

למען ירבו ימיכם וימי בניכם" (אי, ז). מבאר הרובי מודיע כתוב
עד באוטו יומן וראו אנשי ירושלים
כיצד ינמי בニיכם' בקיום המצאות של האבות, והלווא גם הבנים
תולחה את ימי בניכם' בקיום המצאות, והם מקבלים את השכר של ירבו ימיכם'
לשער החומה ממלעה. ואולם צרך שישיה יאבדתם מהריה יש
הතורה הם מונתא מלמעלה. והם יתברכו בזכות קיומם
הקטנים, שעדיין לא הגיעו לגיל מצאות, והם יתברכו בזכות קיומם
השנים רואיה לו רוחה. לאבד את הימורה. לימוד תורה צריך להיות בנעימה, לענג את
הנשמה בנוועם התורה. השם ירדו נקמת את כל
גונני חיטה על פני החקלה הרוחשה.

ולימודתם אותו את בניכם לדבר בס, בשbatch בbatch' ובבלטן בדריך
ובשבב' ובוקומץ" (אי, ט). מבאר ה'כתב סופר' ז"ע" ארץ ישראל
היא ביטנו, והיא מוחזקת מאבותינו, ואילו בוגלה אנו כגרים.
זהו, 'שבbatch' בbatch' כשאתה באארץ ישראל, אתה יושב בשלווה,
ואילו 'ובלטן בדריך' כשאתה בגולה, נע ונוד, הרי פעומים שאתה
מודע החותנה, שתתתקיים עוד לפני
יבשכיך' בשפל המכבב, ופעמים יובקומץ' בקומה זקופה.

לאבד את המתה'ת

יאבדתם מהריה" (אי, ז). בעל התניא ז"ע"א שמע פעם אחדת איך
יהודי ישבר ולומד. הלה למד בהתמודה בלתי רגילה, בקורס רם, אבל
במוחה רוחות הרבה. אמר לו רבנו הוקן, השק והתמודה כאלה בלימוד
התורה הם מונתא מלמעלה. ואולם צרך שישיה יאבדתם מהריה יש
הקטנים, שעדיין לא הגיעו לגיל מצאות, והם יתברכו בזכות קיומם
השנים רואיה לו רוחה. לאבד את הימורה. לימוד תורה צריך להיות בנעימה, לענג את
הנשמה בנוועם התורה. השם ירדו נקמת את כל
גונני חיטה על פני החקלה הרוחשה.

שעפפת בפכית

ולימודתם אותו את בניכם לדבר בס, בשbatch בbatch' ובבלטן בדריך
ובשבב' ובוקומץ' (אי, ט). מבאר ה'כתב סופר' ז"ע" ארץ ישראל
היא ביטנו, והיא מוחזקת מאבותינו, ואילו בוגלה אנו כגרים.
זהו, 'שבbatch' בbatch' כשאתה באארץ ישראל, אתה יושב בשלווה,
ואילו 'ובלטן בדריך' כשאתה בגולה, נע ונוד, הרי פעומים שאתה
מודע החותנה, שתתתקיים עוד לפני
יבשכיך' בשפל המכבב, ופעמים יובקומץ' בקומה זקופה.

בית דין צדק לענייני ממונות
شع"י הרבנן והמוועצה הדתית בא"ר שבב
לפרטים: הרב אלעזר ביטון שליט"א
טלפון: 052-7670510

לק"י בנו חכמי ישראל
הציבור נקרא להמשיך להעתיד בתפילה
 לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
 בתרוך שאר חולין עמו ישראל

שבת שלום!

לעלוי נשמה
רב יוסף שלמה טרייקי ז"ל
והרבנית רחל טרייקי ע"ה
בת סמי' ז"ל
ת.ג.ב.ה.